

Arrest

**nr. 162 756 van 25 februari 2016
in de zaken RvV X / VIII en X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) en gezien het verzoekschrift dat hij op 11 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2014 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. VAN CAUTER en advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 maart 2000 onder een valse identiteit, een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 21 mei 2001 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 2 mei 2005 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De commissaris-generaal nam op 27 september 2005 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 26 januari 2007 de beslissing om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf niet in te willigen.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 mei 2014 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en nam tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 27 mei 2014, dat verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten: naam: [A.H.]

voornaam: /

[...]

nationaliteit: Azerbeidzjan

In voorkomend geval, ALIAS: [K.R.] [...] van Armeense nationaliteit.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 21/05/2001 (bijlage 26 bis), op 22/02/2007, op 06/08/2007 (formulier A), op 29/08/2007, 15/08/2010 op 22/06/2012, op 10/07/2013 herbevestigd op 15/08/2013 en op 20/11/2013. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Het feit dat betrokkene in België een familijale cel vormt, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkenes terugkeer naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Een repatriëring van betrokkene naar het land van herkomst betekent immers geen breuk van de familiale relaties hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Er werden PV's opgesteld door de politie van Lier, Mechelen en Antwerpen uit hoofde van gewone diefstal PV ME.60.L5003769/2013, PV ME.12.L5.003015/2013, ME.18.L5.003768/2013 en ME.18.L5.008114/2012, ME.18.L5.007529/12, ME.18.L5.003427/09, ME.18.L5.001806/08, ME.18.L5.001583/07, ME.18.L5.002207/07, ME.18.L5.005339/06, ME.18.L5.001639/07, ME.18.L5.004192/06, ME.18.L1.118562/05, ME.18.L1.01411/03 ME.12.L5.000409/03 ME.12.16.003870/01 en ME.12.16.009190/00 en voor zware diefstallen ME.L4.002223/12 ME.17.L1.00479/10. ME.11.L5.003530/07 en ME.11.L1.17366/02 en voor openbare zedenschennis ME.37.L5.006529/08 en voor sluikwerk ME.69.L5.008882/12 en voor wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer ME.36.L1.118565/05 en voor verdachte handelingen ME.45.L5.002674/06, AN.45.LB.059277/05 en voor opzettelijke vernielingen AN.45.LB.059277/05.

Op 31/10/2002 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 3 maand gevangenisstraf met uitstel 3 jaar voor diefstal en heling.

Op 12/06/2003 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 3 maand gevangenisstraf voor diefstal.

Op 25/03/2004 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 6 maand gevangenisstraf voor diefstal.

Op 29/04/2004 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 6 maand gevangenisstraf voor poging diefstal.

Op 16/11/2005 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 8 maand gevangenisstraf voor diefstal op heterdaad.

Op 12/07/2007 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 1 jaar gevangenisstraf voor gewone diefstal.

Op 19/04/2010 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 4 maand gevangenisstraf voor poging gewone diefstal wanbedrijf na wanbedrijf.

Bovendien werd betrokkene in Armenië veroordeeld voor een gevangenisstraf van 4 jaar en 10 maand.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Betrokkene kreeg ingevolge een politiecontrole op in betekening van onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22/10/2004 werd betrokkene opgesloten in de gevangenis van Mechelen voor feiten waarvoor hij veroordeeld werd op 12/06/2003 door de CR van Mechelen tot 3 maand gevangenisstraf uit hoofde van mededader gewone diefstal en op 25/03/2004 van Mechelen tot 6 maand gevangenisstraf uit hoofde van gewone diefstal. Op 21/03/2005 werd hij vrijgesteld zonder meer.

Op 15/03/2000 heeft betrokkene een eerste asielaanvraag ingediend. Op 21/05/2001 kreeg betrokkene betekening van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis), geldig 5 dagen. Hiertegen diende betrokkene op 22/05/2001 een schorsend beroep in bij het CGVS. Deze aanvraag werd onontvankelijk (bevestigende beslissing van weigering van verblijf) verklaard door het CGVS op 27/09/2005. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 28/09/2005. Hiertegen diende betrokkene een procedure in bij de Raad van State op 22/05/2006. Procedure die afgesloten werd op 04/09/2009.

Op 30/03/2005 kreeg betrokkene ingevolge een politiecontrole in Lier betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten uiterlijk op 04/04/2006.

Op 25/01/2007 kreeg betrokkene ingevolge een politiecontrole in Turnhout betekening van een weerhouding met het oog op een verwijdering. Daar betrokkene niet werd geïdentificeerd werd hij opnieuw vrijgesteld op 22/02/2007 met een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten geldig 5 dagen.

Betrokkene diende op 02/05/2005 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9a13 van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd verworpen op 26/01/2007 en deze beslissing werd hem betekend op 29/01/2007. Hiertegen diende betrokkene een beroep in bij de Raad van State. Beroep verworpen op 16/11/2009.

Op 22/03/2007 werd betrokkene ingevolge een politiecontrole onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen uit hoofde van gewone diefstal. Op 06/08/2007 werd hij weerhouden met het oog op verwijdering. Betrokkene werd vrijgesteld op 28/08/2007 met een nieuwe termijn geldig 5 dagen

Op 06/03/2010 werd betrokkene ingevolge een politiecontrole opgesloten in de gevangenis van Mechelen voor de uitvoering van zijn straffen. Betrokkene werd vrijgesteld op 15/08/2010 [...] met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig tot 20/08/2010.

Op 24/03/2012 werd betrokkene ingevolge een politiecontrole opgesloten in de gevangenis van Mechelen voor de uitvoering van zijn straffen. Betrokkene werd vrijgesteld op 22/06/2012 [...] met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig tot 29/06/2012.

Op 25/05/2013 werd betrokkene ingevolge een politiecontrole opgesloten in de gevangenis van Mechelen voor de uitvoering van zijn straffen. Betrokkene werd vrijgesteld op 10/07/2013 [...] met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig tot 17/07/2013.

Op 15/08/2013 kreeg betrokkene ingevolge een politiecontrole in Antwerpen herbevestiging van de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Op 20/11/2013 kreeg betrokkene ingevolge een politiecontrole op de luchthaven Zaventem herbevestiging van de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Uit de vingerafdrukken genomen door de luchtvaartpolitie van Zaventem bleek dat betrokkene in werkelijkheid [K.Z.] heet en niet [A.H.]. Bovendien werd vastgesteld dat betrokkene in Armenië een gevangenisstraf opliep van 4 jaar en 10 maand.

Het feit dat betrokkene in België een familiale cel vormt, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkenes terugkeer naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Een repatriëring van betrokkene naar het land van herkomst betekent immers geen breuk van de familiale relaties hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zicht meebrengt.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 21/05/2001 (bijlage 26 bis), op 22/02/2007, op 06/08/2007 (formulier A), op 29/08/2007, [op] 15/08/2010, op 22/06/2012, op 10/07/2013 herbevestigd op 15/08/2013 en op 20/11/2013.

Er werden PV's opgesteld door de politie van Lier, Mechelen en Antwerpen uit hoofde van gewone diefstal PV ME.60.L5 003769/2013, PV ME.12.L5.003015/2013, ME.18.L5.003768/2013 en ME.18.L5.008114/2012 ,ME.18.L5 007529/12, ME.18.L5.003427/09, ME.18.L5.001806/08, ME.18.L5.001583/07, ME.18.L5.002207/07, ME 18.L5.005339/06,ME.18.L5.001639/07, ME.18.L5.004192/06, ME.18.L1.118562/05, ME.18.L1.01411/03 ME.12.L5.000409/03 ME.12.16.003870/01 en ME.12.16.009190/00 en voor zware diefstallen ME L4.002223/12 ME.17.L1.00479/10. ME.11.L5.003530/07 en ME;11.L1. 17366/02 en voor openbare zedenschennis ME. 37.L5.006529/08 en voor sluikwerk ME. 69.L5.008882/12 en voor wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer ME.36.L1.118565/05 en voor verdachte handelingen ME. 45.L5.002674/06, AN. 45.LB.059277/05 en voor opzettelijke vernielingen AN.45.LB.059277/05.

Op 31/10/2002 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 3 maand gevangenisstraf met uitstel 3 jaar voor diefstal en heling.

Op 12/06/2003 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 3 maand gevangenisstraf voor diefstal.

Op 25/03/2004 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 6 maand gevangenisstraf voor diefstal.

Op 29/04/2004 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 6 maand gevangenisstraf voor poging diefstal.

Op 16/11/2005 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 8 maand gevangenisstraf voor diefstal op heterdaad.

Op 12/07/2007 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 1 jaar gevangenisstraf voor gewone diefstal.

Op 19/04/2010 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 4 maand gevangenisstraf voor poging gewone diefstal wanbedrijf na wanbedrijf.

Bovendien werd betrokkene in Armenië veroordeeld voor een gevangenisstraf van 4 jaar en 10 maand."

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 27 mei 2014, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

"Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [A.H.]

voornaam: /

[...]

nationaliteit: Azerbeidzjan

In voorkomend geval, ALIAS: [K.Z.] [...] van Armeense nationaliteit wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27/05/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 27/05/2014.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 21/05/2001 (bijlage 26 bis), op 22/02/2007, op 06/08/2007 (formulier A), op 29/08/2007, [op] 15/08/2010, op 22/06/2012, op 10/07/2013 herbevestigd op 15/08/2013 en op 20/11/2013

Het gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Er werden PV's opgesteld door de politie van Lier, Mechelen en Antwerpen uit hoofde van gewone diefstal PV ME.60.L5 003769/2013, PV ME.12.L5.003015/2013, ME.18.L5.003768/2013 en ME.18.L5.008114/2012 ,ME.18.L5 007529/12, ME.18.L5.003427/09, ME.18.L5.001806/08, ME.18.L5.001583/07, ME.18.L5.002207/07, ME.18.L5.005339/06, ME.18.L5.001639/07, ME.18.L5.004192/06, ME.18.L1.118562/05, ME.18.L1.01411/03 ME.12.L5.000409/03, ME.12.16.003870/01 en ME.12.16.009190/00 en voor zware diefstallen ME.L4.002223/12 ME.17.L1.00479/10, ME.11.L5.003530/07 en ME.11.L1.17366/02 en voor openbare zedenschennis ME. 37.L5.006529/08 en voor sluikwerk ME.69.L5.008882/12 en voor wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer

ME.36.L1.118565/05 en voor verdachte handelingen ME.45.L5.002674/06, AN.45.LB.059277/05 en voor opzettelijke vernielingen AN.45.LB.059277/05.

Op 31/10/2002 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 3 maand gevangenisstraf met uitstel 3 jaar voor diefstal en heling.

Op 12/06/2003 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 3 maand gevangenisstraf voor diefstal.

Op 25/03/2004 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 6 maand gevangenisstraf voor diefstal.

Op 29/04/2004 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 6 maand gevangenisstraf voor poging diefstal.

Op 16/11/2005 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 8 maand gevangenisstraf voor diefstal op heterdaad.

Op 12/07/2007 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 1 jaar gevangenisstraf voor gewone diefstal.

Op 19/04/2010 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 4 maand gevangenisstraf voor poging gewone diefstal wanbedrijf na wanbedrijf.

Bovendien werd betrokkene in Armenië veroordeeld voor een gevangenisstraf van 4 jaar en 10 maand. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het feit dat betrokkene in België familiale cel vormt, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Dit inreisverbod staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM aangezien het geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van acht jaar opgelegd."

1.7. Verzoeker werd op 14 juni 2014 gerepatrieerd naar Armenië.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker op 11 juni 2014 een verzoekschrift heeft ingediend met het oog op de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing van 27 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod en dat hij op 11 juni 2014 een tweede verzoekschrift indiende dat evenzeer bedoeld is om de nietigverklaring van de beslissing van 27 mei 2014 tot het opleggen van een inreisverbod te verkrijgen. In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

Voormelde wetsbepaling werd door de wetgever in de Vreemdelingenwet ingevoegd *“Om te vermijden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verzoekschrift dient te behandelen dat reeds vervangen werd door een ander verzoekschrift, en zich derhalve meermaals dient uit te spreken over eenzelfde betwisting”* (Parl. St. Kamer 2011-12, 2556/001, 42). De wetgever heeft derhalve *“het vermoeden ingevoerd dat het laatste verzoekschrift dat op ontvankelijke wijze werd ingediend het voorafgaande verzoekschrift vervangt en de verzoekende partij derhalve geacht wordt afstand te doen van het eerder ingestelde beroep. Aan de verzoekende partij wordt evenwel de mogelijkheid gegeven om, ten laatste op de terechtzitting, aan te geven dat zij verkiest dat een eerder ingediend verzoekschrift wordt behandeld door uitdrukkelijk het te behandelen beroepsschrift aan te wijzen. Indien de verzoekende partij nalaat een keuze te maken dan houdt dit automatisch in dat het laatst ingestelde beroep wordt behandeld en de afstand van de voorafgaande beroepsprocedures wordt vastgesteld. Op deze wijze wordt aan de verzoekende partij de mogelijkheid gegeven de middelen die zij dienstig acht te laten gelden en wordt tevens proceduremisbruik vermeden”* (Parl. St. Kamer 2011-12, 2556/001, 42). Het gegeven dat in het door verzoeker op 11 juni 2014 ingediende verzoekschrift met rolnummer 155 353 naast de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangevochten en verzoeker er in zijn verzoekschrift van 11 juni 2014 met rolnummer 155 740 voor opteert om enkel nog de beslissing waarbij hem een inreisverbod wordt opgelegd te bestrijden doet geen afbreuk aan de toepasbaarheid van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet. Beide verzoekschriften zijn immers hoe dan ook gericht tegen dezelfde beslissing waarbij aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd en het staat verzoeker vrij om in een tweede verzoekschrift bepaalde middelen niet langer te weerhouden of om te oordelen dat het niet nuttig is een andere bestuurlijke beslissing verder te bestrijden. Anders oordelen zou niet alleen ingaan tegen de uitdrukkelijke tekst van de wet – die zonder in enige uitzondering te voorzien bepaalt dat wanneer een verzoekende partij *“meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing”* zij slechts één verzoekschrift ter beoordeling aan de Raad kan voorleggen en zij afstand dient te doen van de andere verzoekschriften –, doch zou evenzeer voorbijgaan aan de bedoeling van de wetgever om het oneigenlijk gebruik van het recht op toegang tot de rechter tegen te gaan. Er kan dan ook niet worden aanvaard dat een verzoekende partij de toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet zou kunnen omzeilen door verscheidene opeenvolgende verzoekschriften tegen dezelfde bestreden beslissing in te dienen en deze met al dan niet willekeurig gekozen andere beslissingen te laten gepaard gaan om op die wijze de Raad te verplichten meermaals een onderzoek te doen omtrent dezelfde beslissing wat zou zorgen *“voor een bijkomende vertraging en/of achterstand en bovendien [tot gevolg zou hebben] dat degenen die rechtmatig een beroep wensen te doen op deze rechtsbescherming door het oneigenlijk gebruik gehinderd worden in hun rechten”* (Parl. St. Kamer 2011-12, 2556/001, 33). Verzoekers recht op toegang tot de rechter komt ook niet in gevaar, gelet op het feit dat hij ter terechtzitting, de keuze heeft wat betreft het verzoekschrift dat hij wenst behandeld te zien.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nrs. 155 353 en 155 740 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting geeft de raadsvrouw van verzoeker aan dat zij, gelet op het feit dat niet blijkt dat verzoeker nog enig belang heeft bij de vernietiging van de reeds uitgevoerde beslissing van 27 mei 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en nu zij geen bewijs kan voorleggen dat het verzoekschrift in de zaak met het rolnummer 155 353 later werd neergelegd dan het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 155 740, opteert voor de behandeling van het verzoekschrift in de zaak met het hoogste rolnummer.

Overeenkomstig voormelde bepaling zal de Raad derhalve uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 155 740 en wordt verzoeker geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 155 353.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“[...]”

In casu is de bestreden beslissing van 27.05.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 8 jaar werd opgelegd.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van [acht] jaar ‘omdat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde. Waarom gekozen werd voor een termijn van 8 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als een aantal veroordelingen het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.”

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de

terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 8 jaar.

Waarom deze termijn van 8 jaar werd gekozen, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker vindt in de bestreden beslissing nergens enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 8 jaar zonder enig onderzoek naar [e]en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Verzoeker heeft familieleden in België met wie hij een gezinscel vormt.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze [...] gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetbepalingen, immers geduid dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan verscheidene bevelen om het grondgebied te verlaten die hem ter kennis werden gebracht en dat wordt geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar omdat uit het gedrag van verzoeker blijkt dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verweerder heeft deze stelling onderbouwd door erop te wijzen dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van tal van processen-verbaal en dat verzoeker zeven maal correctioneel werd veroordeeld in België en hij ook in Armenië al werd veroordeeld tot een gevangenisstraf. Verweerder heeft tevens aangegeven rekening te hebben gehouden met het feit dat verzoeker een gezinsleven

heeft en met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en heeft uiteengezet dat het bestaan van een familiale cel verzoeker niet automatisch een recht op verblijf geeft en dat hij de bestreden beslissing niet disproportioneel acht.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder naliet te verduidelijken waarom hij oordeelde een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar te kunnen opleggen, dat uit de voorziene motivering niet blijkt dat een individueel onderzoek werd doorgevoerd en dat deze motivering evenmin toelaat vast te stellen dat de verplichting, die voortvloeit uit artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, om “*de specifieke omstandigheden*” in aanmerking te nemen werd gerespecteerd.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen geen schending aan van de formele motiveringsplicht die is vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet worden geduid dat de Raad bij de beoordeling van de vraag of een bestuur dit beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker toont niet aan dat verweerder zich niet op correcte gegevens heeft gebaseerd bij het nemen van de beslissing van 27 mei 2014 tot het opleggen van een inreisverbod. Hij stelt slechts van oordeel te zijn dat de bestreden beslissing te verregaand en volstrekt disproportioneel is, zonder evenwel een concrete argumentatie aan te brengen ter onderbouwing van zijn standpunt. Daar verzoeker onwettig in het Rijk verbleef, geen gevolg gaf aan de hem betekende bevelen om het grondgebied te verlaten, hij in Armenië al strafbare feiten pleegde waarvoor hij werd veroordeeld en gezien hij in België steeds nieuwe ernstige strafrechtelijke inbreuken beging is het niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat uit het gedrag van verzoeker kan worden afgeleid dat hij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en dat het gegeven dat hij in België een familiale cel tot stand bracht geen beletsel vormt om hem een inreisverbod op te leggen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Overwegende dat bij de bespreking van het vorig onderdeel van het middel afdoende is gebleken dat verweerder in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen en dat verzoeker er geenszins in geslaagd is het tegendeel aan te tonen kan ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel worden vastgesteld (cf. RvS 1 juli 2010, nr. 206.299).

3.2.4. Aangezien verzoeker niet op een voor de Raad duidelijke wijze uiteenzet waarom hij van oordeel is dat het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel zijn geschonden kan voorts slechts worden besloten dat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

3.2.5. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding en na het doorvoeren van de vereiste onderzoeken en afwegingen tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden herhaald dat uit de motivering van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod blijkt dat verweerder in aanmerking nam dat verzoeker deel uitmaakte van een familiale cel in België en een belangenafweging doorvoerde en dat niet blijkt dat deze verdragsbepaling er in voorliggende zaak aan in de weg staat dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. In dit verband moet worden benadrukt dat verzoeker niet tot een verblijf in het Rijk was gemachtigd of toegelaten, dat niet wordt aangetoond dat hij effectief enkel in België een gezinsleven kan hebben, dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756) en dat verweerder vermag de private belangen van burgers ondergeschikt te achten aan het algemeen belang dat gediend is met maatregelen ter bescherming van de openbare orde. In casu blijkt niet dat

verweerder door, met toepassing van de verblijfswetgeving, een maatregel te nemen die erop is gericht openbare orde te beschermen een handeling heeft gesteld die disproportioneel is (cf. EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep in de zaak met rolnummer 155 353 ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 155 353 en 155 740 worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer 155 353.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep in de zaak met rolnummer 155 353, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK